

Arrest

**nr. 66 848 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2011 tot beëindiging van het verblijfs-recht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VELDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 juli 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 28 oktober 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 22 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [L., M. P.] [...] van Nederlandse nationaliteit. En de kinderen: [L. L.] [...], [L., D.] [...] en [L., J.].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 1/7/10 een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als werknemer en legde ter staving daarvan een arbeidscontract voor van bepaalde duur tot 8.10.2010. Zij bekwam de E-kaart op 28.10.2010.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit onderzoek dienaangaande is gebleken dat betrokkene sinds 1/10/2010 en onafgebroken tot op heden een ocmw-uitkering geniet 'als persoon met gezinslast'.

Derhalve moet worden vastgesteld dat betrokkene heden het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden. Vooreerst omdat ze niet meer tewerkgesteld is (art. 40, §4, eerste lid, 1° - wet 15.12.1980) en bovendien omdat de termijn van zes maanden gedurende dewelke zij nog als werknemer moest worden beschouwd na onvrijwillig werkloos te zijn geworden na afloop van een korte tewerkstelling (minder dan een jaar), reeds ruimschoots overschreden is (art. 42bis, §2, 3° - wet 15.12.1980).

Betrokkene is nu kennelijk beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door het ocmw. Dit is uiteraard niet de bedoeling. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker van bestaansmiddelen net aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 als beschikker en kan derhalve het verblijfsrecht niet behouden.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat betrokkene intussen reeds maandenlang het volledig leefloon als persoon met gezinslast ontvangt, waardoor ze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, eveneens een grond om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig artikel 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan de verblijfsvoorwaarde van betrokkene.

Overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 2° en in het belang van de kinderen wordt ook een einde gesteld aan hun verblijfsrecht dat op basis van gezinshereniging in neerdalende lijn werd gekomen (art. 40bis, 3° - wet 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en uit haar uiteenzetting blijkt tevens dat zij ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Zij betoogt dat een beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en verstrekt volgende toelichting:

"[...] Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gekregen dat de arbeidsbetrekking van de verzoekende partij van beperkte, c.q. tijdelijk, duurtijd was, heeft zij alsnog nadat voorzegde betrekking reeds beëindigd was verzoekende partij alsnog een E-kaart verleend.

Derwijze heeft zij aan de verzoekende partij – minstens en alleszins – de indruk, c.q. schijn, gegeven dat zij in België kon verblijven voor de voorziene periode van 5 jaar.

Bovendien dient bij de overweging tevens rekening gehouden te worden met de onvrijwillige werkloosheid van de verzoekende partij maar evenzo met haar bereidheid om een nieuw werk te vinden en haar actief zoeken om een dergelijke betrekking te vinden.

Verzoekende partij is ingeschreven in talrijke interimkantoren; heeft spontaan gesolliciteerd bij verschillende potentiële werkgevers; heeft verschillende malen geantwoord op diverse sollicitaties en gaat op zeer regelmatige basis langs bij de trajectbegeleider van het OCMW.

Verzoekende partij volgt thans een opleiding Nederlandse les teneinde haar kansen om een werkaanvaarding te vergroten en toont interesse om allerhande opleidingen te volgen.

Het kan de verzoekende partij niet ten kwade worden geduid dat geen van haar geleverde en nog te leveren inspanningen om een betrekking te vinden tot op heden aanleiding hebben gegeven tot een job.

De door de verzoekende partij geleverde inspanningen dienen in de overweging te worden opgenomen daar het geenszins haar vrije keuze is om te genieten van het sociale bijstandstelsel.

Het niet rekening houdende met haar inspanningen is derwijze onredelijk.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekende partij zijn besloten, nu blijkt dat zij terdege al het mogelijk doet om in deze alsnog haar arbeidsstatuut geregeld te weten.

Verzoekende partij voldoet tot nu toe dus aan de noodzakelijke voorwaarden om in België te mogen blijven.

Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de beëindiging van het verblijfsrecht en tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is."

3.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het arbeidscontract, dat hem door verzoekster op 15 september 2010 werd overgemaakt, bepaalt dat haar activiteiten een aanvang nemen op 8 juli 2010 en eindigen op 8 oktober 2010 en beweert dat verzoekster reeds op 6 oktober 2010 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Hij erkent in kennis te zijn geweest van het tijdelijke contract van verzoekster op het moment dat de E-kaart werd afgegeven, doch meent dat uit dit gegeven niet kan afgeleid worden dat hij verzoekster een verblijf voor een periode van vijf jaar zou toegestaan hebben. Hij houdt voor dat nu verzoekster slechts drie maanden tewerkgesteld is geweest van juli tot oktober 2010, zij geacht wordt onvrijwillig werkloos te zijn geworden en zij zich bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven, zij haar statuut van werknemer slechts behield gedurende zes maanden. Hij stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat op het ogenblik van het nemen van deze beslissing de termijn van zes maanden al overschreden was, dat verzoekster een OCMW-uitkering genoot en bijgevolg niet meer als werknemer kon beschouwd worden. Hij betoogt dat deze motivering strookt met de gegevens in het dossier, dat verzoekster er niet in slaagt deze motivering te weerleggen en dat verzoeksters kritiek dat geen rekening is gehouden met het feit dat zij onvrijwillig werkloos is geworden en dat zij werkbereid is niet correct is. Hij benadrukt nogmaals dat nergens uit kan worden afgeleid dat hij verzoekster de indruk zou hebben gegeven dat ze voor een periode van vijf jaar een verblijfsrecht zou krijgen op basis van het voorleggen van een arbeidscontract van drie maanden en dat het aan

verzoekster toekwam om na dit tijdelijke contract een nieuwe arbeidsbetrekking te vinden. Hij besluit dat verzoekster niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn of dat deze beslissing tot stand zou zijn gekomen op basis van een incorrecte feitenvinding.

3.3. De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet gestelde voorwaarden.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder louter op basis van de vaststelling dat verzoekster sedert 1 oktober 2010 een leefloon ontvangt oordeelde dat zij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Het gegeven dat een vreemdeling, nadat een eerste arbeidscontract werd beëindigd, gedurende een aantal maanden een leefloon ontvangt laat evenwel niet steeds zonder meer toe te besluiten dat deze vreemdeling geen werk zoekt en geen reële kans meer maakt om opnieuw te worden aangesteld. Verzoekster voert dan ook terecht aan dat het redelijkheidsbeginsel miskend werd. Aangezien de beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie die tot een verblijf als werknemer, zelfstandige of werkzoekende is toegelaten, gelet op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, slechts mogelijk is nadat werd vastgesteld dat de betrokken vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet bedoelde voorwaarden en niet blijkt dat verweerder enig onderzoek heeft verricht inzake de vraag of verzoekster nog werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld kan verzoekster ook gevolgd worden in haar stelling dat verweerder de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze voorbereide en geen rekening heeft gehouden met haar bereidheid en inspanningen om een arbeidsbetrekking te vinden, die zij poogt aan te tonen aan de hand van tal van overtuigingsstukken waarover verweerder had kunnen beschikken indien hij verzoekster de mogelijkheid had geboden deze aan te brengen en die de Raad niet in de plaats van verweerder kan beoordelen.

De stelling van verweerder dat, gezien artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar en die zich bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven zijn statuut van werknemer gedurende een periode van ten minste zes maanden behoudt, doet verder geen afbreuk aan het feit dat artikel 42bis,

§ 1 van de Vreemdelingenwet slechts toelaat het verblijfsrecht van een burger van de Unie die in het Rijk verblijft als werknemer, zelfstandige of werkzoekende te beëindigen indien blijkt dat hij geen professionele activiteit meer ontwikkelt en hij evenmin werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede door verzoekster aangevoerde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dient het niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK